

Ось як описує сю появу людина ХХ. віку і при тім не поет, а дослідник природи, Фрітйоф Нансен: „Та ось північне світло вкриває своїм сріблястим блиском усе небо. Швидко сріблястий відтінок переходить у жовту, зелену і червону барву. Світло, раз у раз змінюючи ся, не маючи спокою, то розливається широким поясом, то знов стягається, на те тільки, аби знов розкинути ся — небу кількома окремими розбіжними поясами засліплюючої білої барви. І все те оточене хвилястим та гискравим промінням. І на раз усей той дивоглядний образ щезає. По хвилі світло з'являється знов у подобиші огняних язиків на самім зениті, а від обрія їм на зустріч тягнеть ся срібне проміне. І се тягнеть ся доти, доки не розтопить ся, не розпливеть ся в місячнім світлі. Почуваєш, немов би над тобою пролетіло зітхане якогось великого духа. Та ось полярне світло знов закрутило ся на подобину огняної гадюки посеред усього неба, а її хвіст кінчить ся лише на височині 10 ступнів висче обрія на півночі. Відси блискача течія повернула на схід, розкидаючи ся кількома широкими пасами, і на раз знов змінила напрям і зігнула ся дугою. І знов поверт, заграва повернула ся до заходу, склубила ся в кулю, а з неї кількома галузями знов розкинула ся по усьому небу“.

XI.

Людина ХХ. віку не знаходить інших слів до